

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Y. K.**, zast. JUDr. Pavlem Brachem, advokátem, se sídlem Klapálkova 3132/4, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2015, č. j. 49 Az 49/2013 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Pavlu Brachovi, advokátovi, se sídlem Klapálkova 3132/4, Praha 4, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 6. 2013, č. j. OAM-90/LE-BE02-K01-2013, neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „azylový zákon“).

[2] Žalobou podanou dne 22. 7. 2013 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného.

[3] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 9. 2015, 49 Az 49/2013 - 39, žalobu zamítl, žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a ustanovenému advokátovi přiznal odměnu za zastupování žalobce. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným ohledně nevěrohodnosti výpovědi žalovaného; odkázal přitom jak na odlišnosti jednotlivých výpovědí, tak na některá jeho absurdní tvrzení. Dále se krajský soud vzhledem k zásadním společenským změnám, které od vydání rozhodnutí žalovaného na Ukrajině proběhly, zabýval otázkou, zda v řízení před soudem nebylo namístě aplikovat zásadu *non-refoulement*, která by mohla být dle § 14a azylového zákona relevantní. Dospěl

ale k závěru, že žalobce může po obdržení rozsudku krajského soudu učinit opětovné prohlášení o mezinárodní ochraně, přičemž žalovaný by v tomto novém řízení byl povinen posoudit i změněnou bezpečnostní situaci v zemi původu. Zároveň by nebylo možné stěžovatele vyhostit, pokud by existovaly důvody, které by znemožňovaly jeho vycestování (§ 120a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů). Krajský soud tak uzavřel, že přestože v případě žalobce existují nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny, má žalobce dostatečné právní záruky pro to, aby byly dodatečně posouzeny.

[4] Kasační stížností podanou dne 2. 11. 2015 napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek krajského soudu v rozsahu I. a II. výroku. Předně uvádí, že není dán důvod pro odmítnutí jeho kasační stížnosti dle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), protože by měl Nejvyšší správní soud vyložit obsah § 12 azylového zákona, zejména pojem *odůvodněný strach z pronásledování*. Rozsudek krajského soudu by mohl mít rovněž negativní dopad na stěžovatelovo hmotněprávní postavení.

[5] Stěžovatel namítá, že žalovaný neusiloval o odstranění nejasností v žadatelových tvrzeních, které se týkaly důvodů pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, a bez dalšího považoval žalobcovu výpověď za nevěrohodnou. Žalovaný se rovněž nevyrovnal s povahou problémů, se kterými se stěžovatel na Ukrajině potýkal.

[6] Žalovaný dále neopatřil mimo stěžovatelovy výpovědi žádné další důkazy, ačkoli stěžovatel opakovaně upozorňoval, že jimi disponuje. Žalovaný tak postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád).

[7] Žalovaný rovněž nedostatečně odůvodnil své závěry, k čemuž měl krajský soud přihlédnout. Již v roce 2013 existovaly důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a azylového zákona, ale žalovaný k nim nepřihlížel, tj. nezabýval se relevantními skutečnostmi pro aplikaci citovaného ustanovení. Z rozhodnutí tak nebylo ani zřejmé, za jakých důvodů vyloučil žalovaný udělení doplňkové ochrany.

[8] Stěžovatel se dále vyjadřuje k závěrům krajského soudu ohledně nevěrohodnosti jeho výpovědí. Uvádí, že jeho výsledky probíhaly v letech 2000 až 2013, a za tu dobu došlo ke změně okolností, které měly vliv na obsah výpovědí. Navíc není v ničích silách vypovídat naprosto shodně po dobu, v níž výsledky probíhaly. Odlišnosti výpovědí naopak svědčí jejich věrohodnosti. Příklady, na které poukázal krajský soud, dokládají, že stěžovatel rozšiřuje svoji výpověď pouze o další detaily, nikoli, že by se jeho tvrzení zakládala na nepravdě. Krajský soud tak naprosto nedostatečně posoudil žalobcova tvrzení a velmi rychle je odsoudil jako nevěrohodná. Přitom tento postup nijak neodůvodnil a neuvedl, proč neprovedl další důkazy k prokázání skutkového stavu.

[9] Ve vyjádření ze dne 18. 11. 2015 považuje žalovaný kasační stížnost za nedůvodnou a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí svého a krajského soudu, které byly vydány v souladu se zákonem. Žalovaný neshledal žádný z důvodů pro udělení azylu dle § 12 azylového zákona. V průběhu řízení bylo přitom zjištěno, že stěžovateli v zemi původu nehrozí pronásledování a jeho obavy nelze označit za odůvodněný strach

pokračování

z pronásledování. Zároveň žalovaný neshledal důvody zvláště zřetele hodné pro udělení azylu dle § 14 azylového zákona. Závěr o neudělení doplňkové ochrany potom vycházel z informací o zemi původu. Kasační námitky považuje žalovaný většinou za obecné a výpovědi stěžovatele považuje stále za nevěrohodné. Navíc nyní posuzovaná žádost o mezinárodní ochranu je již třetí v pořadí.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Po konstatování přípustnosti podané kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda tato kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení příslušná kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl podán například usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), podle něhož „*[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů*“.

[12] V souzeném případě však Nejvyšší správní soud neshledal, že by tyto podmínky byly splněny, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[13] Pokud stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti v potřebě výkladu § 12 azylového zákona, konkrétně pojmu *odůvodněný strach z pronásledování*, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68, v němž význam tohoto pojmu osvětlil. Žádné další skutečnosti, ve kterých by zdejší soud mohl shledat podstatný přesah zájmů stěžovatele, stěžovatel potom ve prospěch přijatelnosti kasační stížnosti neuvedl. Tvrzený negativní dopad napadeného rozsudku na hmotněprávní postavení je potom zcela neurčitým tvrzením.

[14] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na svůj rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, podle něhož je věrohodná výpověď dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel o mezinárodní ochranu prokazuje pronásledování vlastní osoby. Nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, naopak znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) azylového zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105). Proto byla konzistentnost příběhu stěžovatele hlavním kritériem pro posouzení jeho žádosti. Žalovaný se přitom stěžovatele na rozpory ve výpovědích tázal

a stěžovatel měl možnost je vysvětlit. Teprve poté na základě srovnání jednotlivých výsledků dospěl žalovaný k závěru, že výpověď stěžovatele není věrohodná (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 - 55). Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel mimo výpovědi i z dalších podkladů, a proto se nelze ztotožnit s názorem stěžovatele, že žalovaný neopatřil žádné další důkazy. Žalovaný se rovněž zabýval existencí údajných důkazů, které stěžovatel slíbil, že doloží.

[15] Pokud se stěžovatel domnívá, že rozpory v jednotlivých výpovědích svědčí ve prospěch jeho věrohodnosti, zdejší soud k tomu uvádí, že zpravidla drobné nedostatky ve výpovědích nejsou důvodem pro odmítnutí azylového příběhu. Zcela jiná situace nastane ale v případě, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Ačkoli výsledky stěžovatele probíhaly v delším období let 2000 až 2013, nelze za drobné nedostatky přijmout skutečnost, že každá z výpovědí přinesla do azylového příběhu stěžovatele nové, často zásadním způsobem rozporné, skutečnosti. Nejvyšší správní soud pouze pro dokreslení poukazuje na výpověď stěžovatele v protokolu ze dne 10. 6. 2013, kdy tvrdí, že byl vyzván bývalým prezidentem České republiky, Václavem Klausem, aby se ohlásil na policii k převzetí zelené karty.

[16] Obecnými obavami žadatele o azyl z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se žadatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, se Nejvyšší správní soud věnoval v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54. Přitom vyhrožování ze strany soukromé osoby a ekonomické problémy nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu dle § 12 a 14 azylového zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65). Je nutné dále podotknout, že míra soudního přezkumu je zpravidla v přímé úměře s obecností podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41). Stěžovatel sice namítá nedostatečné zdůvodnění rozhodnutí žalovaného, nenabízí ale sám bližší důvody pro svůj závěr a neposkytuje soudu žádné vysvětlení, v čem je závěr žalovaného nesprávný.

[17] Ve správním řízení, ze zpráv o zemi původu a ani tvrzení stěžovatelky nevyplývaly skutečnosti, které by naplňovaly některý z důvodů v § 14a odst. 2 azylového zákona pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatel přitom žádné takové důvody v kasační stížnosti netvrdil a rovněž neuvedl žádné závažné nemoci nebo zdravotní postižení, jejichž léčba by byla v jeho zemi původu nedostupná. Naopak popisoval svůj zdravotní stav jako perfektní (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 12. 2014, č. j. 63 Az 20/2013 - 56).

[18] Jelikož kasační stížnost nepřesahovala podstatně vlastní zájmy stěžovatele, zdejší soud ji shledal nepřijatelnou, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[19] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

pokračování

[20] Krajský soud ustanovil stěžovateli usnesením ze dne 25. 7. 2013, č. j. 49 Az 49/2013 - 19, právního zástupce, který stěžovatele zastupoval i v řízení před zdejším soudem (§ 35 odst. 8 poslední věta s. ř. s.) a jehož odměnu nese stát. Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to ve výši celkem 3.100 Kč (srov. § 9 odst. 4 a § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů ve výši celkem 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce doložil zdejšímu soudu, že je plátce DPH, celkovou výši odměny zástupce zvýšil zdejší soud o sazbu DPH ve výši 21 %. Celková odměna tak činí částku ve výši 4.114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu